

Răsunet

revistă creștină

Nr. 1 / august 2007

**Să cunoaștem
timpul
în care
trăim!**

**Interviu
cu fratele
Minu Boier,
din Spania**

**Sfințenie
și unitate –
roade sau
filozofie?**

Important!

Dacă cineva dintre cititorii revistei „Răsunet” consideră că are un mesaj important de adresat fraților și surorilor din țară, are posibilitatea să o facă prin intermediul acestei reviste, trimițând pe adresa redacției articolul, împreună cu numele, prenumele, localitatea bisericii din care face parte și eventual o fotografie cu portretul autorului. Articolele vor fi corectate din punct de vedere gramatical, urmând să fie publicate în numerele viitoare în limita posibilităților.

Primim cu mare drag pe adresa redacției orice critici sau sugestii cu privire la revista „Răsunet”.

Revista „Răsunet” apare trimestrial. Următorul număr va apărea în luna noiembrie 2007.

Rugăm reprezentanții bisericilor apostolice, care doresc să primească un număr de reviste, să ne transmită adresa la care să expediem revistele.

Prețul revistei este de 1 leu, însă vă anunțăm că toate cheltuielile de producție ale primului număr au fost achitate de către o familie, astfel încât toate aceste reviste vor fi livrate gratuit.

Adresa redacției:

Baia Mare,
comuna Recea, nr. 143A,
jud. Maramureș, România
cod poștal 437225,
cu mențiunea
„Pentru revista Răsunet”.
Tel./fax: 0262-287127,
mobil: 0724-110935
sau 0745-832372.

Responsabilitatea pentru
conținutul articolelor aparține
fiecărui autor în parte.

Cuprins

Să cunoaștem timpul în care trăim	4
Israel – dragostea dintâi	5
Interviu cu fratele Minu Boier	6
De ce trebuie să ne pocăim?	7
Sfințenie și unitate – roade sau filozofie?	8
Desăvârșire – un țel pentru toți	9
Interviu cu fratele Ioan Iștoan, bun cunoscător al istoriei creștinismului	10
Culegători de mărgăritare sau de gunoaie?	12
Luptă-te pentru unitate, pentru o tinerețe curată înaintea Lui Dumnezeu!	13
Domnul Isus Hristos S-a născut la Sărbătoarea Corturilor?	14
Făgăduință în țara promisă	15
Fum, religie și sânge în Orientul Mijlociu (I)	16
Armonia imnurilor duhovnicești și dezacordul muzicii lumești	18
Biblia, un izvor de înțelepciune	19

Echipa redacțională

Redactor șef: Ionatan Cosma

Redactor șef-adjunct: Daniel Buhai

Secretar (corector): Lăcrămioara Boier

Tehnoredactori: Daniel Coman, Crina Boier,
Andreea Coman

Agenți redacționali: Otniel B., Manuel B., Flaviu B.

Coordonator tehnic: Dinu Rodilă

Tipar: Cromatica Press SRL

tel.: 0262-216304

Editorial la început de drum

Revista „Răsunet” are menirea de-a a aduce o contribuție importantă în promovarea valorilor spirituale și morale ale Lui Dumnezeu în viața creștinului. Această revistă urmărește să transmită cititorului gândurile și ideile liber exprimate a unui grup de tineri, a unor frați și surori care să conducă spre creșterea și zidirea omului duhovnicesc.

Pe de altă parte, obiectivul și scopul revistei este acela de a oferi informații utile din punct de vedere științific și tehnologic. De asemenea, un loc aparte în revista „Răsunet” îl ocupă unele sfaturi și îndemnuri, date fiind atât pentru tineri cât și pentru cei mai vârstnici care privesc un mod de viață, o trăire după voia Lui Dumnezeu.

Pe lângă toate acestea, vă mai aducem la cunoștință că dorința noastră este ca prin intermediul acestei reviste să deschidem o cale de comunicare mai strânsă, mai apropiată între noi, să oferim posibilitatea de a fi mai deschiși unii față de alții, mai comunicativi și nu în ultimul rând, să vă stârnim interesul asupra unei posibile colaborări pe viitor.

– **Ionatan Cosma**

Dacă...

Dacă ziua de azi fuge
Și te lasă-n ieri
Agățat de-o clipă,
Suspendat de-un nor,
Tu unde vei merge,
Suflet călător?

Dacă-ți pierzi viața
Și lumea ți se năruie
Tu, suflet sărac
Cu ce mai rămâi?

Dacă n-ai în ceruri
O comoară sfântă?...

– **Tabita Boier**

Shalom!

Salutăm pe toți frații care au participat la Convenția Bisericii Apostolice organizată în perioada 19–25.08.2007 în Baia Mare. Sponsorul acestei întâlniri a fost un frate din Italia, iar organizatorul a fost Miti Buhai, responsabilul Bisericii din Tăuții de Sus, jud. Maramureș. Responsabilitatea acestei Convenții – privind organizarea, scopul și mesajul acesteia – sunt asumate în totalitate de frații mai sus menționați.

Subliniem faptul că invitațiile la această Convenție au fost făcute greșit în numele Bisericii Apostolice din Baia Mare.

Gânduri bune la toți frații!

– **Redacția**

Să cunoaștem timpul în care trăim!

...trebuie să
cercetăm scripturile,
să fim într-o stare de
veghe asupra noastră
și asupra celor din
jurul nostru...

Domnul Isus a spus Fariseilor și Saducheilor: „Când se înserează, voi ziceți: «Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roșu.» Și dimineața, ziceți: «Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roșu-posomorât.» Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?» (Matei 16. 2,3)

Apostolul Ioan a avut o descoperire din partea Domnului Isus cu privire la vremurile sfârșitului acestei lumi și la așezarea din nou a tuturor lucrurilor. (Apocalipsa 5. 1-6, 6. 1-17)

În Apocalipsa, aceste vremuri încep din anul 1874 când fratele Russel a avut descoperirea cu privire la ruperea acestor peceti, printr-o prezență a Domnului Isus care supraveghează aceste lucrări privitoare la așezarea din nou a tuturor lucrurilor.

Cartea cu cele șapte peceti reprezintă planul lui Dumnezeu de așezare din nou. Domnul Isus, El duce la împlinire desfășurarea acestui plan cu privire la ruperea celor șapte peceti. La fiecare rupere de pecete are loc un eveniment deosebit care cuprinde un anumit număr de ani.

Prima rupere de pecete e marcată de un cal alb, iar cel ce sta pe el avea un arc, i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască. Calul alb și cel ce sta pe el îl reprezintă pe Domnul Isus și o lucrare de vestire a evangheliei în special cu privire la Împărăția de 1000 de ani și alte adevăruri de o importanță majoră pentru biserică.

Această lucrare durează 40 de ani, până în anul 1914, când are loc a **doua rupere de pecete**. Acolo se vede un cal roșu, căruia i se dă puterea să ia pacea de pe pământ și ca oamenii să se înjunghie unii pe alții. Această rupere de pecete reprezintă o pedeapsă care vine asupra omenirii, care nu a dat importanța cuvenită primului mesaj din cei 40 de ani. În realitate ea reprezintă Primul Război Mondial, care a durat 4 ani.

A treia rupere de pecete arată un cal negru, cel ce stă pe el avea o cumpănă, care reprezintă criza mondială de după Primul Război Mondial, pe

toate planurile. În ce privește lucrarea de vestire a evangheliei, această lucrare se desfășoară din belșug. Această lucrare durează din 1918 până în 1939, când are loc **cea de-a patra rupere de pecete**. Atunci se vede un cal gălbui, iar cel ce sta pe el se numea moartea și locuința morților. La această rupere de pecete începe Al Doilea Război Mondial, care durează 6 ani (1939-1945).

A cincea rupere de pecete este o lucrare invizibilă ochilor omenești; ea vorbește despre sufletele celor care fuseseră junghiați din pricina cuvântului lui Dumnezeu. „Ei strigau cu glas tare, și ziceau: «Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»” (Apocalipsa 6.10). Când numărul va fi împlinit, atât a turmei mici cât și al turmei mari, va începe o lucrare deosebită prin cei care vor fi în viață în acel timp. Prin ei va avea loc ultima lucrare de vestire a Evangheliei Împărăției. (Apocalipsa 14.6,7)

Zilele în care noi trăim acum cuprind această perioadă, începând din 1945 încoace. În acest timp Domnul Isus își pregătește Biserica Sa pentru a se folosi de ea în ultima lucrare de vestire. Această lucrare va despărți lucrarea adevărată de cea falsă.

La ora actuală copiii lui Dumnezeu sunt divizați în mai multe grupări neoprotestante, însă va veni vremea ca adevărații creștini să se despartă de cei falși, adică separarea grâului de neghină.

În ceea ce ne privește pe noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, trebuie să cercetăm scripturile, să fim într-o stare de veghe asupra noastră și asupra celor din jurul nostru, ca să fim pregătiți pentru marea lucrare în care Domnul Isus se va folosi de noi în viitorul apropiat.

„Cel ce adevărește aceste lucruri, zice: «Da, Eu vin curând.» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22.20)

– Ioan Iștoan, 80 ani

Israel – dragostea dintâi

Eu iubesc poporul lui Israel. Sfânta Scriptură ne-a fost dăruită de Dumnezeu prin poporul evreu. Biblia este o carte evreiască și a fost scrisă aproape în întregime de autori evrei.

Dumnezeu Însuși a ales Israelul pentru a fi poporul său. „Dar tu Israele, robul meu, pe tine te-am ales, sămânță a lui Avram, prietenul meu.” (Isaia 41:8-9)

În Deuteronom 7, 6-8, Dumnezeu declară: „Domnul vă iubește pentru că a vrut să țină legământul pe care l-a făcut părinților voștri.”

Dumnezeu prin istoria acestui popor a relatat întreg planul său de mântuire. Privind în trecut înțeleg prezentul și viitorul. Noi ne rugăm pentru creștinii din țara sfântă, căci acel ținut va fi centrul Împărăției sale. Israelul este și rămâne poporul Lui Dumnezeu, dragostea Sa dintâi. „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine, și popoare pentru viața ta.” (Isaia 43,4)

„Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o

dragoste vecinică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău.” (Isaia 54,8)

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi prinșii de război ai poporului Meu Israel și Iuda, zice Domnul; îi voi aduce înapoi în țara pe care am dat-o părinților lor, și o vor stăpâni.” (Ieremia 30,3)

Din 1948 Israelul este din nou o națiune. S-au întors acasă după o pribegire de 2000 ani.

Domnul a început să-și aducă la împlinire planul divin legat de Israel. Lucrul acesta a

devenit vizibil în zilele noastre prin faptul că El lucrează cu puterea de a-și aduce poporul din mijlocul celorlalte națiuni, în patria sa. (Ezechiel 34, 11-12)

„Voi încheia un legământ de pace, un nou legământ, nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor... voi pune legea mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31, 32-34)

Iubiți poporul și țara Domnului, rugați-vă pentru Israel, vă îndemn din toată inima.

Israelul este și rămâne
poporul lui Dumnezeu,
dragostea sa dintâi.

– Sășaran Miron

Interviu telefonic cu fratele Minu Boier, din Spania

Fratele **Veneamin Boier (Minu)**, născut în anul 1951, în Valea Florilor, județul Cluj, este fiul cel mai mic al regretatului frate **Ioan Boier**, cel care a fost unul din cei mai importanți reformatori ai Grupării Apostolice de ziua a șaptea.

Reporter: Povestiți-ne, vă rog, cum și când a început pocăința în familia tatălui dumneavoastră?

Minu Boier: Tatăl meu a primit botezul în anul 1936 la frații penticostali. Câțiva ani mai târziu s-a alăturat unui grup de sâmbătări, din care făceau parte și frații Felderean Mihai, Ispas și Bocoș, cărora Domnul le-a descoperit sabatul, iar mai târziu și sărbătorile.

R: Tatăl dumneavoastră era considerat de frați ca fiind foarte modest, având la bază principii creștine bazate pe simplitate, devotament și mult duh. Astăzi în biserici se face multă filosofie pe marginea punctelor de credință. Cum explicați acest lucru?

M.B.: Este regretabil faptul că se întâmplă așa, dar ar fi foarte bine dacă întotdeauna am putea argumenta ideile prezentate pe baza celor scrise în Sfânta Scriptură.

R: Biserica lui Hristos este una singură, însă Biblia ne vorbește de existența unor grupări sau partide. Din ce grupare religioasă faceți parte?

Lipsa de organizare este unul din motivele ce duc la divergențe în învățături.

M. B.: Gruparea din care fac parte este Biserica apostolică de ziua a șaptea.

R: Dacă ar fi să faceți o rețetă care să reflecte influențele religioase din alte culte din România pe care tatăl dumneavoastră le-a avut, cum ar arăta aceasta?

M. B.: Nu cred că se poate vorbi despre influențe din alte culte, ci mai degrabă de unele principii și învățături comune, cum ar fi: botezul în apă

(baptiști, penticostali, adventiști), botezul cu Duhul Sfânt (penticostali), sabatul și mâncărurile curate (adventiști, iudaism), sărbătorile (iudaism).

R: Cum explicați că în România sunt în jur de 50 de biserici apostolice de ziua a șaptea, însă se deosebesc în învățături și principii? Credeți că un motiv ar fi faptul că nu suntem organizați și recunoscuți de stat? Sau că filosofia unor frați care au preluat învățături de la alte grupări religioase (Milinistă, cu învățăturile lui Russell, Martorii lui Iehova, Brahmanistă) a denaturat adevărul?

M.B.: Da, cred că unul din motive este lipsa de organizare. În ceea ce privește învățăturile grupărilor mai sus amintite, sunt de părere că unele dintre ele,

Cred că recunoașterea de către stat a grupării ar duce la o mai bună organizare și coordonare a activităților.

neavând un suport biblic, au dus la crearea unor divergențe de opinii asupra unor subiecte.

R: Considerați că ar fi necesar ca și în România Gruparea Apostolică de ziua a șaptea să intre în legalitate și să nu mai fie privită ca o sectă disidentă? Credeți că acest lucru ar duce la consolidarea legăturilor dintre frați, surori și în special dintre tineri?

M.B.: Da. Cred că recunoașterea de către stat a grupării ar duce la o mai bună organizare și coordonare a activităților. În

acest fel s-ar facilita colaborarea dintre membrii, făcând posibilă și sprijinirea celor fără posibilități.

Este regretabil că în biserici se face filozofie pe marginea punctelor de credință.

R: Sunteți de două ori străin și călător pe acest pământ. Locuiți în Spania de o bucată de vreme. Cum vedeți viața de credință acolo? Ați găsit grupări cu principii de credință asemănătoare cu ale dumneavoastră?

M.B.: Viața de credință e tot la fel, pentru că ochii aceluiași Dumnezeu privesc și acolo și aici. Grupări cu principii de credință asemănătoare nu am găsit, dar Domnul ne-a ajutat și avem în câteva orașe grupări de frați români de credința noastră.

R: Frate Minu vă mulțumim pentru acest interviu, Domnul Isus să vă binecuvânteze și vă așteptam cu drag acasă, în România.

M.B.: Mulțumesc și eu și vă doresc mult har și pace. Vă salut cu Psalmul 133.

De ce trebuie să ne pocăim?

Dragi prieteni,

Voi întrebați: de ce trebuie omul să se pocăiască și ce este de fapt pocăința? Răspunsul la această întrebare este simplu: pentru că așa a spus Dumnezeu. Dacă Dumnezeu spune ceva, atunci nu mai trebuie să pui întrebări. „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: «Pentru ce m-ai făcut așa?»” (Romani 9.20).

În Faptele Apostolilor 17.30 am văzut că Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. În aproximativ 80 de locuri în Vechiul Testament și aproximativ 70 de locuri în Noul Testament este vorba de pocăință.

Dumnezeu ne arată în cuvântul Său foarte clar de ce omul este îndemnat să se pocăiască. Domnul „are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3.9).

În Faptele Apostolilor 17 am văzut motivul pentru care Dumnezeu poruncește oamenilor să se pocăiască: pentru că a hotărât o zi în care va judeca lumea după dreptate. Va veni ziua în care

fiecare om va trebui să dea socoteală în fața Creatorului despre viața sa.

Dumnezeu care îl cunoaște pe om, va spune atunci ca Judecător: „Căci toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23). De aceea vrea Dumnezeu pocăința omului: „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoaștința adevărului” (1 Timotei 2.3,4).

Motivul pentru care Dumnezeu poruncește omului să se pocăiască este că omul este un păcătos care va primi judecata cea dreaptă. Fiecare din noi suntem liberi să facem ceea ce vrem, dar să nu uităm ce spune înțeleptul Solomon în Ecleeziast 11.9: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată”, și în capitolul 12.13: „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.”

Dumnezeu să ne ajute.

– Manuel B., 14 ani

Sfințenie și unitate – roade sau filozofie?

Zilele trecute m-am întâlnit cu pastorul bisericii penticostale din Arizona, S.U.A., fratele Nelu Filip. La despărțire l-am salutat și i-am spus: „bine, mai ținem legătura”. După aceste cuvinte, m-a privit și apoi mi-a zis: „nu noi ținem legătura, ci legătura ne ține pe noi”. Câteva zile la rând m-au frământat aceste cuvinte, care m-au făcut să înțeleg că dragostea este legătura care ne ține legați (vezi Coloseni 3:14). Însă, noi trebuie să fim cei care înflăcărează dragostea alungând duhul nepăsării și al individualismului.

Într-o împrejurare, Domnul Isus stând pe muntele Măslinilor și vorbind despre vremurile de pe urmă cu ucenicii săi, a spus: „Atunci din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea celor mulți se va răcii” (Matei 24:12). Astăzi, acest lucru este vizibil /adevărat, ceea ce a dus la destrămarea unor legături de colaborare între frați.

Învățătorul nostru Isus se ruga cu ochii spre cer pentru cei care au primit Cuvântul Său venit de la Tatăl, „...ca acei pe care mi i-ai dat Tu, să fie una” (Ioan 17:11). Ideea unității o aveau și primii apostoli prin îndemnul Duhului Sfânt, „...căci ei stăruiau în legătură

Ideea unității o aveau și primii apostoli...

frățescă” (Faptele Apostolilor 2:42). De asemenea, apostolul Pavel scrie fraților din Efes etapele de creștere în desăvârșire, „...până vom ajunge toți în unirea credinței” (Efeseni 3:13). Acest verset al apostolului

Unii frați se inspiră adânc din volumele groase ale unor reformatori și istorici.

a răsunat așa de tare, încât și Satana a luat seama la acesta.

Astăzi, bisericile dominante ale lumii se luptă din răputeri să aducă o unitate în diversitatea religiilor. Unii dintre frați

reacționează invers tuturor hotărârilor acestor biserici, având astfel riscul să piardă chiar adevăratul sens al cuvântului „unitate”. Acest cuvânt este de bază în creștinism, temelia acestuia fiind dragostea sinceră, plină de devotament și sacrificiu.

Gruparea disidentă apostolică de ziua a șaptea din România face parte din acei care atunci când este vorba despre unitate, privesc cu împotrivire la scopul bisericilor dominante, uitând că unitatea este mesajul de bază al Domnului Isus. Astfel de frați se refugiază în casa lor, în bisericile locale păstrându-și cu strictețe

Filozofia ne-a îndepărtat de cuvintele simple și clare ale Învățătorului nostru.

convingerile proprii. Ba chiar, unora le-a rămas înmoștenit, de la regimul comunist, spaima și frica. Acesta este un motiv din care în România sunt aproape 50 de adunări de sâmbătări și disidenți, dar aproape toate diferite în vorbire, puncte de credință sau practici. Atunci când frații din adunări diferite se adună prin țară discută contradictoriu păreri privitoare la mărturisirea credinței bazate pe istorie sau filozofie. Frații se inspiră din volume groase ale unor reformatori, aducând

Dumnezeu o dorește de la noi. Mai grav este că pierdem cuvintele simple și clare ale Învățătorului nostru, care ne îndeamnă la sfințenie și unitate.

Apostolul Petru ne îndeamnă prin Duhul Sfânt: „fiți sfinți în toată purtarea voastră în timpul pribegiei voastre” (1 Petru 1:15-17). De a s e m e n e a , apostolul Pavel, în Romani 6:15-23, explică clar că harul Lui

dovezi că ei și numai ei au tot adevărul.

Aceste filozofii ne-au îndepărtat de unitatea și sfințenia pe care

Dumnezeu s-a arătat, iar noi ne-am făcut robi ai Lui Dumnezeu, având ca rod sfințirea, iar la sfârșit viața veșnică.

Scopul nostru este să creem unitate, nu divergență și dezbinare, având ca temelie învățătura dragostei. Să participăm activ la zidirea sufletescă și întărirea credinței noastre și a tuturor fraților și surorilor.

Dumnezeu să ne ajute la aceasta.

– Dinu Rodilă

Unitatea – un cuvânt de bază în creștinism, temelia acestuia fiind dragostea sinceră, plină de devotament și sacrificiu.

Desăvârșire – un țel pentru toți

Iubiți frați în Domnul Isus Hristos, salutul meu pentru voi este din Efeseni 6.23,24 și Psalmi 115.15.

Apostolul în Evrei 12.14 ne îndeamnă să urmărim „pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.” Dumnezeu nostru ne vrea sfinți și curați și „cât atârână de noi să trăim în pace cu toți oamenii”. Cuvântul „sfânt” înseamnă pus deoparte pentru Domnul. În Sfintele Scripturi găsim patru faze ale sfințirii sau patru grade (trepte) ale sfințirii.

Prima fază o găsim în 1 Corinteni 7.14 și o numim anterioară convertirii. Pavel ne spune că „bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă”. Asta nu înseamnă

că bărbatul este mântuit prin nevastă sau invers. Bărbatul are o stare de sfințenie declarată de Pavel aici, dar fără mântuire.

A doua fază a sfințirii o găsim în mai multe locuri din Biblie (1 Corinteni 1.2; 6.11; Evrei 10.10) și o numim sfințenie pozițională. O dată cu ieșirea noastră din lume și cu primirea Domnului Isus în inimile noastre și unirea noastră cu El, Dumnezeu ne-a declarat sfinți și ne privește prin jertfa Fiului Său. Observați ce frumos spune Pavel în 1 Corinteni 1.2, „cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți”.

A treia fază o găsim în 2 Timotei 2.20,21 și o numim sfințenie progresivă. Aceasta

vrea Dumnezeu de la noi, o sfințenie mereu crescând, progresând: „cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22.11). Isus este exemplul demn de urmat pentru noi (în toate privințele) și cu cât privim mai mult spre El, suntem schimbați asemenea chipului Său (2 Corinteni 3.18).

A patra fază a sfințirii o găsim la Ioan 3.1-3 și o putem numi sfințirea perfectă sau desăvârșită. La această stare vom ajunge numai când „se va arăta El, vom fi ca El”. Dar până atunci să progresăm în sfințenie și desăvârșire până vom ajunge „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.13).

Domnul Isus în Matei 5.48 a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Dumnezeu să ne ajute să fim desăvârșiți în toate privințele. Însuși Domnul Isus a fost desăvârșit prin suferință (Evrei 2.10; 5.9). Apostolul Petru în 1 Petru 5.10 ne spune că „după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți.” Deci suferința (de orice natură, și când suferim pe nedrept) ne poate duce la desăvârșire dacă trecem prin școala ei fără cârtire și murmur. Domnul Isus se ruga să fim „în chip desăvârșit una” (Ioan 17.23), la fel și Pavel în 2 Corinteni 13.9,11 se ruga pentru desăvârșirea corintenilor. Epafra, la rândul lui se ruga pentru desăvârșirea colosenilor (Coloseni 4.12). În Efeseni 4.11,12 apostolul ne spune că „El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători,

pentru desăvârșirea sfinților”. Deci sfinții trebuie să se sfințească? Sigur că da. Pavel la Tit 2.9,10 ne îndeamnă să fim desăvârșiți în credincioșie (corectitudine). Apoi în Iacov 3.2 ne îndeamnă să ne desăvârșim în vorbire și răbdare (Iacov 1.2-4). 1 Ioan 4.18 ne îndeamnă să fim desăvârșiți în dragoste. Apoi în Apocalipsa 3.2 însuși Domnul Isus prin Ioan ne îndeamnă să ne desăvârșim faptele. În Matei 19.21 Domnul Isus îi spune tânărului bogat „Dacă vrei să fii desăvârșit (...) du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi vino, și urmează-Mă.” Iată o altă desăvârșire, un alt punct spre desăvârșire. În Evrei 12.2 apostolul ne îndeamnă „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Deci trebuie să fim desăvârșiți și în credință. Frați scumpi, Pavel în Coloseni 3.14 ne spune „îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.”

Îmbrăcămintea este veștmântul exterior al omului și dragostea trebuie să fie tot așa, ceva ce se vede în tot ceea ce face omul predat lui Dumnezeu. În Evrei 11.39,40 ne spune că toți eroii credinței „n-au primit ce le fusese făgăduit; (...) ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” Desăvârșirea nu este cu puțință prin preoția Leviților și de aceea a venit un alt preot după rânduiala lui Melhisedec (Evrei 7.11).

O dată cu venirea lui Isus în lumea noastră și cu jertfa Lui, ne-a adus „prin Evanghelie viața și neputrezirea” (2 Timotei 1.10). Fraților, trebuie să căutăm aceste lucruri mărețe și să ne bucurăm odată în a Lui Împărăție. „A Celui ce stă pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5.13)

– Flaviu Voie

Interviu cu fratele Ioan Iștoan bun cunoscător al istoriei creștinismului

Reporter: Povestiți-ne, vă rog, începuturile dumneavoastră în credință.

Ioan Iștoan: Provin dintr-o familie de ortodocși. În anul 1957 m-am separat de această religie și am început cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu, împreună cu mai mulți frați, dintre care amintesc pe fratele Chiș Gheorghe, din satul meu de baștină Domnin, județul Sălaj. În primăvara anului 1958 m-am botezat la frații Martori ai lui

Iehova. Colaborarea cu această grupare a durat până în anul 1963, despărțirea de ei fiind motivată de nepotrivirea convingerilor mele privitoare la înțelegerea scripturilor. Apoi a urmat o perioadă de colaborare cu frații desidenți până în anul 1975, apoi cu frații studenți în Biblie (miliniști). Înainte de revoluția din 1989, câțiva frați împreună cu mine, am ajuns la convingerea că trebuie să păzim atât Sabatul cât și sărbătorile

poruncite de Dumnezeu. În aceea perioadă l-am cunoscut pe fratele Ioan Boier din Valea Florilor, județul Cluj, care ne-a ajutat în această direcție. Astăzi colaborez în continuare cu mai multe grupări cum ar fi studenții în Biblie, penticostali și

Unitatea trebuie menținută cu toți frații sinceri, indiferent de denumirea grupărilor din care provin.

apostolici de ziua a șaptea. Unitatea trebuie menținută cu toți frații sinceri, indiferent de denumirea grupărilor din care fac parte.

R: Sunteți recunoscut de frați ca un bun cunoscător al Bibliei, al istoriei, cât și al învățăturilor unor reformatori în religie. Numiți câțiva reformatori care credeți că au schimbat în bine religia și totodată și pe dumneavoastră.

Convingerea mea este că adevăratul popor al lui Dumnezeu nu este reprezentat printr-o grupare religioasă.

I.I.: În timpul cercetării mele am luat tot ce mi s-a părut bun atât de la frații martori, penticostali, studenți în Biblie, cât și de la fratele Boier.

R: Sunteți botezat de aproape 50 de ani. Cum vă place să numiți gruparea din acare faceți parte?

I.I.: Convingerea mea în ceea ce privește denumirea grupării din care fac parte este: Biserica martorilor creștini.

R: Prezentați-ne, vă rog, modul de organizare al acestei grupări. Aveți slujbe precum: prezbiteri, păstori, diaconi, evangheliști etc?

I.I.: Colectivizarea din anii '60 a dus la împrăștierea prin țară a fraților din satul meu natal. Deci nu suntem organizați din păca-te. Iar în legătură cu slujbele, recunosc că acestea ar trebui să fie în biserici.

R: Papa Benedict a declarat nu demult că Biserica Catolică

deține tot adevărul. Cum comentați această declarație?

I.I.: Eu o văd ca pe o declarație favorabilă pentru catolici, fiindcă ea pune sub semnul întrebării pe fiecare grupare religioasă în parte, iar aceste grupări sunt puse în mișcare. Este o declarație falsă, dar planul lui Dumnezeu se va împlini.

R: Dumneavoastră aveți 80 de ani, ați putea face o astfel de declarație privitoare la deținerea adevărului în tota-litate?

I.I.: Convingerea mea este că adevăratul popor al lui Dumnezeu nu este reprezentat printr-o grupare religioasă. Dumnezeu are în fiecare grupare creștini adevărați. Viitorul va clarifica această problemă de diferențe a convingerilor. Eu cred că acea grupare care va poseda cele mai multe puncte potrivite cu adevărul, va fi gruparea în jurul căreia se vor aduna adevărații creștini din toate grupările neoprotestante. Noi tindem să corespundem să avem cele mai multe puncte de credință potrivit cu adevărul.

În viitor se va întâmpla o unificare a religiilor.

R: Unor frați le-a rămas înrădăcinată în minte spaima și frica moștenite de la regimul comunist și încăpățânarea acestora de a nu fi recunoscuți de stat, de a nu se înscrie într-un cult. Cum vedeți principiile acestor frați?

I.I.: Dacă această recunoaștere a

legalității nu calcă poruncile lui Dumnezeu și ale lui Isus, sunt de acord cu acest lucru. Referitor la acei frați, cred că prin această atitudine ei exagerează, nefiind destul de bine informați cu privire la acest lucru.

R: Religia a cunoscut o mare importanță în istorie. Sunt câteva sute de culte în lume. Când a venit Domnul Isus pe pământ, erau doar câteva astfel de grupări iudaice. Cum vedeți evoluția creștinismului la nivel mondial și la ce evenimente trebuie să ne așteptăm în viitor?

I.I.: Se va întâmpla o unificare a religiilor creștine, sub egida papală (strângerea neghinei), iar adevărații creștini, care nu vor accepta învățăturile acestui grup și se vor ține curați în sfințenie, sunt reprezentați prin grâu, care va fi secerat din toate holdele și va fi strâns în hambarul lui Dumnezeu, la vremea strângerii roadelor.

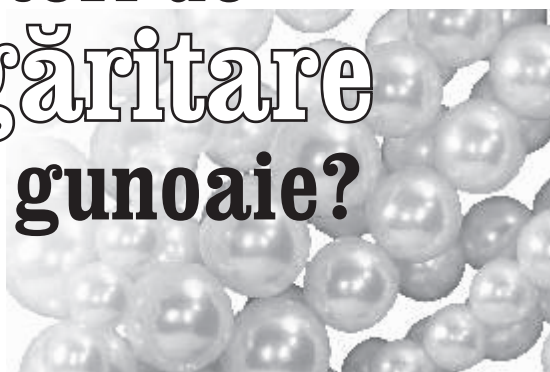
R: Frate Ioane, vă mulțumesc pentru interviu. Dacă aveți un salut pentru cititorii revistei „Răsunset”...

I.I.: Salut pe toți frații cu cuvintele Domnului Isus care spun astfel: „Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără

veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați!” (Marcu 13. 35-37)

Culegători de mărgăritare sau de gunoaie?

Să culeg gunoaie mi-e ușor, sunt pe toate drumurile. Mărgăritarele sunt mai încolo și mai greu de aflat. Fiecare din noi ne împiedicăm mereu și mereu de gunoaie, dar nici unul nu ne-am împiedicat vreodată de un mărgăritar.

Pentru o perlă de mare preț, omul care și-o dorește își va împărți averea. Pentru un sac de gunoaie va plăti cotizația lunară, nu ca să le strângă, ci ca să le alunge de la el. Ți-e dat să vezi căutători la marginea gropilor de gunoi, dar în fond ce caută ei? Cu siguranță că nădejdea lor e că printre gunoaie să afle ceva de preț. Nu gunoiul le este ținta, ci lucrul de preț pe care, din greșală, îl va fi răstăcit proprietarul, ori poate că s-a saturat de el. Gunoiul nu este deci obiectivul, ci gunoiul **este doar mediul.**

Puțini sunt cei care își fac un obiectiv existențial din strânsul gunoaielor. Și mai puțini sunt cei care, dacă i-ai pune să aleagă între mărgăritare și gunoaie, le-ar alege pe cele din urmă. E împotriva firii să facă așa. Poate tocmai de aceea creștinii, cei care și-au răstignit firea, își umplu sacul minții și al inimii cu gunoaiele pe care le află prin

bisericiile lor. În loc să strângă mărgăritare din predică, perle din cântare, aur curat din experiențele fraților, e uimitor cum ei se ostenesc, cu o râvnă demnă de ceva mai nobil, să-și umple inimile și mințile cu agramatismele și nesincronizările din slujbele divine.

Îi întrebi la finele serviciului divin: „Cum ți s-a părut azi?” și ei îți spun: „Ha ha, l-ai auzit pe fratele ce a zis?... sora nici măcar nu a fost în gamă... **basul a cântat prea încet, tenorul prea tare...**” predica a fost prea lungă, iar timpul de rugăciune a ținut prea mult.”

Creștinul „elevat” al secolului 21 găsește coaja mai apetisantă decât miezul pe care l-a lepădat de mult.

Omul simplu de la țară, bătrân și fără multă carte cum e el, niciodată nu va arunca miezul dulce ca să mănânce coaja amară de la nucă. Creștinul „elevat” al secolului 21 găsește coaja mai apetisantă decât miezul pe care l-a lepădat de mult.

– **Mihai C.,**
Revista „Pași”

De n-ar fi soare

De n-ar fi soare
N-ar fi nori
De n-ar fi nori
N-ar fi furtună
Și atunci n-am ce aștepta cu dor
Să vină iarăși vreme bună.

Ne-ai dat un soare pe pământ
Ca să ne lumineze viața
Cu mângâierile-i de raze
Ne trezește dimineața.

Cu-a sa luminează și căldură
El dă viața pe pământ
Chiar și acelor ce-l înjură
Pe El și chiar pe cel ce L-a creat
Pe cel ce-l sfânt.

Și dac-aici pe acest pământ
Ne bucurăm de soarele sublim
Cum va fi-n a sa împărăție,
În cetatea Sfântă, în noul Ierusalim?

Acolo în cetate sfântă,
Nu va fi soare, nu va fi nici lună,
Nu va fi noapte nici întunecime
Căci Dumnezeu va fi a ei lumină.

El, Dumnezeu acel Atotputernic
Iehova, Sfânt a toate Creatorul
Va fi lumina ei pentru vecie
Iar mielul Sfânt va fi a ei făclie.

O! Cât dorim aceea zi
Ca-n slava ce-o va pregăti
Cu El pe veci și noi să fim
În noul Ierusalim.

Ajută-ne o Doamne te rugăm,
Ca toți de-aici cu mic cu mare,
Să fim poporul Tău pe vecie,
Iar tu să fii al nostru Soare.

– **Susana Remeșan**

Luptă-te pentru unitate, pentru o tinerețe curată înaintea Lui Dumnezeu!

Trăim într-o lume saturată de cele mai dezgustătoare pofte și plăceri, dar ce-i mai trist este că mult tineret, așa-zis creștin, este încântat și se simte împlinit în acele lucruri care nu au valoare în fața Lui Dumnezeu.

Cei mai frumoși ani ai tinereții tale nu merită să fie iroșiți într-un anturaj nepotrivit, în fața luminilor multicolore din cluburile de noapte sau în fața TV-ului, în auzul turbat al tobelor sau al altor instrumente care nu fac altceva decât să-ți hrănească firea.

Te rog fierbinte, învață să prețuiești ceea ce Dumnezeu a sădit în tine și nu-ți nesocoti tinerețea pe lucruri de nimic.

Mă bucură mult faptul că în ultimul timp s-au organizat în mijlocul nostru așa-zisele „adunări de tineret”, unde am avut ocazia să împărtășim clipe și momente deosebite împreună. Nimic nu poate fi mai frumos, mai minunat decât atunci când inimile noastre simt nevoia de a trăi împreună, de a se bucura împreună, de a-i da slavă Lui Dumnezeu.

Cred că aceste „strângeri” și-au spus cuvântul, în parte, pentru fiecare participant și ne-au ajutat să înțelegem ce înseamnă UNITATEA. Important este că atunci când suntem împreună să căutăm lucrurile

„Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” 1 Timotei 4,12

care ne pot uni, care ne pot zidi, care ne pot lega în mănunchiul dragostei Lui Dumnezeu.

Dorința mea și a mai multor tineri din țată este de a pune mână cu mână și de a tinde spre o unitate. Pentru a se ajunge la această legătură frățescă este nevoie ca fiecare să-și aducă contribuția atât în dreptul lui, cât și în drepul altuia, iar dacă nu știi cum să începi, te rog începe cu o RUGĂCIUNE.

„Dumnezeu ne vrea deosebiți” sunt cuvintele unei tinere asupra căroră eu cred că trebuie să medităm fiecare, individual. Ar fi bine să avem un moment de meditație: „Ce anume mă

face să fiu deosebit de ceilalți?”, iar dacă nu găsești nici o însușire, nici un lucru care să te deosebească de ceilalți, de

lume, alegerea ta și a mea pe acest pământ se va dovedi a fi zadarnică. Caută să fii deosebit/ă în fața Lui Dumnezeu de cei din lume: în purtare, în vorbire, în dragoste, în credință, în curăție, în vestimentație etc. Și alegerea ta va avea preț înaintea Lui Dumnezeu, iar răsplata nu va fi pierdută.

Iubiți tineri, cred că am ajuns prea departe ca acum să dăm înapoi. De aceea, vă rog, nu uitați un lucru: TREBUIE SĂ LUPTĂM PENTRU UNITATE CHIAR DACĂ ESTE GREU!

– Daniel Buhai

Domnul Isus Hristos S-a născut la Sărbătoarea Corturilor?

Nașterea Domnului Isus Hristos nu este declarată în Biblie ca sărbătoare a Domnului și ca atare nu a fost sărbătorită de primii creștini. Abia în secolul al III-lea (după anul 200) în răsărit (Constantinopol, Antiohia, Alexandria-Egipt) a început să se sărbătorească în 6 ianuarie. În apus (Roma), din anul 336, se sărbătorește Nașterea Domnului în ziua de 25 decembrie, când a înlocuit sărbătoarea păgână a solstițiului de iarnă (nașterea soarelui) și a zeului persan Mithra (care era legat tot de cultul soarelui). În 377 la Antiohia, apoi în 379 la Constantinopol s-a trecut la a sărbători nașterea Domnului la 25 decembrie, dată generalizată la toată creștinătatea. Nu este scopul acestui studiu de a demonstra că 25 decembrie nu este ziua când s-a născut Domnul, și nici a arăta păgânătatea ei. Există studii și articole competente în această direcție. (...)

Înainte de a aborda tema propriu-zisă, să precizăm câteva noțiuni despre calendar. Actualul calendar își are originea într-un calendar roman conceput în anul 46 înainte de Hristos, de matematicianul Sosigene, la ordinul împăratului Iulius Cezar. El s-a numit, după numele împăratului, **calendarul iulian**; la noi mai poartă numele de stilul vechi. Acest calendar a fost adoptat oficial de biserica creștină abia în anul 325, la ordinul împăratului roman Constantin Cel Mare. Deoarece nu era perfect, a trebuit îmbunătățit, lucru făcut la ordinul papei de la Roma, Gregoriu XII, în anul 1582, de către matematicianul Luigi Lilio; noul calendar a primit numele de **calendarul gregorian**. Acest calendar este actualmente și la noi în țară din anul 1919. Deci până în anul 325 în biserică nu era actualul calendar păgân, ci un calendar care rezultă din Biblie. Calendarul biblic, pe care l-a adoptat și poporul Domnului Israel este un calendar lunar-solar format în principiu din 12 luni (care au, aproape toate, numele în Biblie) și care este mai

corect decât calendarul iulian adoptat la Niceea în 325 de biserică. Deci, în viața de fiecare zi vom respecta calendarul țării, dar când discutăm probleme biblice este normal să ne raportăm la calendarul biblic

Lunile calendarului biblic:

1) NISAN,	5) AV,	9) KISLEV
2) YIAR,	6) ELUL,	10) TEVET,
3) SIVAN,	7) TIȘRI,	11) ȘVAT,
4) TAMUZ,	8) HEȘVAN,	12) ADAR.

Și acum despre nașterea Domnului. Plecăm de la Luca 1.5 „În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot, numit Zaharia, din ceata lui Abia. Nevasta lui era din fetele lui Aaron, și se chema Elisaveta”. Deci Zaharia era un preot din ceata lui Abia. Ce este cu aceste cete?

În Vechiul Testament, împăratul David a împărțit toți preoții în 24 de cete, și cum în an sunt 12 luni rezultă cam două săptămâni de slujire la templu pentru o cetă (1 Cron. 24. 1-19). Pentru a vedea timpul de slujire s-a tras la sorți, punându-se o ordine în rândul celor 24 de cete. S-a pornit, evident, de la luna întâi. Avem astfel conform 1 Cron. 24. 7-10 urmatorul tabel:

NISAN	NISAN	YIAR	YIAR	SIVAN	SIVAN	TAMUZ	TAMUZ
1	2	3	4	5	6	7	8
Iehoiarib	Iedaia	Harim	Seorim	Malchia	Miamin	Hacoț	ABIA/ Zaharia
							Îngerul la Zaharia (Luca 1.5)

În versetul 23 din Luca cap. 5 se precizează că după zilele de slujbă, Zaharia s-a dus acasă. Exceptând traducerea Cornilescu, care spune în Luca 1. 24 „**după câțva timp**”, toate Bibliile pe care le-am văzut precizează „**după aceastea zile**” Elisaveta, soția preotului Zaharia, a rămas însărcinată, adică la începutul lunii **AV**.

După Luca 1. 26,36 în **luna a șasea a gravidității Elisavetei** îngerul Gavril a venit la

fecioara Maria, în Nazaret. Deci plecând din luna AV (din care lipsesc câteva zile) să numărăm 5 luni întregi, după ordinea lor din calendarul biblic: 1. AV, 2. ELUL, 3. TIȘRI, 4. HEȘVAN, 5. KISLEV. Deoarece luna AV nu este completă, vom adăuga câteva zile din luna următoare a calendarului, adică luna TEVET, pen-tru a completa 5 luni, și mai adăugăm câteva zile pentru a fi în luna a șasea.

Deci în prima parte a lunii TEVET, fecioara Maria a rămas însărcinată. Să numărăm de aici 9

luni, având în vedere că luna TEVET nu este completă: 1. TEVET, 2. ȘVAT, 3. ADAR, 4. NISAN, 5. YIAR, 6. SIVAT, 7. TAMUZ, 8. AV, 9. ELUL. Cum luna de plecare, TEVET, nu este completă, zilele lipsă trec în luna următoare lunii ELUL (pentru a completa 9 luni de sarcină) din calendarul biblic, adică în luna TIȘRI. Deci la mijlocul lunii TIȘRI S-a născut Isus Mesia, adică la **Sărbătoarea Corturilor**.

– Teodor Moț

Făgăduință în țara promisă

Laptele și mierea – alimente cu calități deosebite

Multe din produsele consumabile folosite de om sunt produse lactate sau derivate ale acestora (înghețată, unt, cașcaval etc.). Ca și aliment consumabil, laptele are un rol important pentru organism și ajută la creșterea, întărirea și dezvoltarea acestuia. Mai important decât atât este faptul că în unele situații, laptele a slujit ca hrană unor bărbați sfinți care s-au înfățișat înaintea lui Avraam, pentru a întări făgăduința lui Dumnezeu cu privire la Isac. (vezi Geneza 18.8)

Mierea este cunoscută și folosită de om pentru gustul ei deosebit de bun și dulce, iar adeseori pentru tratarea unor boli. Cuvântul lui Dumnezeu ne recomandă, prin înțeleptul Solomon,

„Dacă Domnul va fi binevoitor
cu noi, ne va duce în țara aceasta,
și ne-o va da: este o țară
în care curge lapte și miere.”

(Numeri 14.8)

următorul lucru: „Fiule, mănâncă miere, căci este bună, și fagurul de miere este dulce pentru cerul gurii tale” (Proverbe 24.13). Sfânta Scriptură ne scoate în relief pe Ioan Botezătorul ca fiind unul din cei care s-au hrănit cu miere (Matei 3.4); de asemenea și Samson a gustat dulcele ei din trupul leului (Judecători 14.9).

Laptele și mierea – hrană spirituală pentru omul duhovnicesc

După cum trupul acesta firesc este bine îmbrăcat, igienizat și bine hrănit, tot așa și omul nostru duhovnicesc, făptura cea nouă în Isus Hristos, necesită ca aceste nevoi să îi fie îndeplinite. Învățătura Cuvântului, hrana duhovnicească este simbolizată în Scripturi prin lapte, vin și apă (Isaia 55.1). Laptele duhovnicesc conduce la creșterea noastră spre mântuire (1 Petru 2.2). Așa după cum pentru trupul nostru de

carne, mierea și laptele sunt bune și dulci, iar uneori devin medicament, tot așa Cuvântul lui Dumnezeu este o desfătare, o plăcere și, mai mult decât atât, înseamnă sănătate și viață.

Laptele și mierea – o făgăduință în țara promisă

Una dintre cele mai minunate făgăduințe ale lui Dumnezeu cu privire la poporul lui Israel a fost aceea de a moșteni Canaanul, o țară în care curge lapte și miere (Exod 3.8). Prin aceste două cuvinte (lapte și miere), Dumnezeu a spus multe

poporului Său. Îmi place să cred că avea în vedere bunăstarea acestui popor, o viață prosperă și plină de belșug, însoțită de binecuvântări sfinte dacă va asculta glasul Domnului.

Același lucru este valabil și pentru noi astăzi, în călătoria noastră spre Canaanul ceresc. Dacă vom asculta de Cuvântul Domnului, împlinindu-l în viața noastră de zi cu zi, vom păși odată în țara plină de binecuvântări, acolo unde nu va mai fi lacrimă, bocet sau tânguire, ci va fi numai bucurie (Apocalipsa 21. 1-5).

Dinu R. – Daniel B.

Fum, religie și sânge în Orientul Mijlociu (I)

Conflictul dintre evrei și arabi atrage tot mai mult atenția întregii lumi, astfel că toți ne întrebăm ce se întâmplă cu Islamul. Dumnezeu însă ne-a oferit răspunsul în Cuvântul Său și, înțelegându-l, ne vom pune adevărata întrebare: „Ce se întâmplă cu creștinismul?”

Biblia spune despre Ismael și sămânța lui (poporul arab) că: „*va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui...*” (Gen. 16:12).

Musulmanii recunosc că există un singur Dumnezeu, însă cred că Isus Hristos a fost un simplu profet, ca și Mohamed, și consideră că interpretarea divină, cuvântul final, îl are Mohamed. Iată câteva dintre învățăturile Coranului: „*A ucide pe necredincioși este un lucru mărunț pentru noi*” (Tabari IX:69); „*Acelora care își părăsesc casele*

pentru cauza lui Dumnezeu și mor pentru aceasta, El le va da într-adevăr bună îngrijire”.

În convingerea islamică, cei ce comit crime împotriva umanității (evrei, creștini) și împotriva altor națiuni, și mor în actele lor teroriste, sunt primii care vor intra în Paradis. De asemenea, pentru ei, paradisul lui Allah și Mohamed este unul foarte senzual, plin de fecioare, băieți tineri, pomi fructiferi și râuri cu vinuri spumoase, adică un spațiu în care își vor împlini poftele carnale, trupești, și nicidecum un ideal al fericirii spirituale. Promisiunea acestui

loc profan pentru aceia care mor luptând pentru Allah, a inspirat de-a lungul secolelor nenumărați musulmani să devină martiri pentru credința lor și tot aceasta îi inspiră astăzi pe tinerii și femeile musulmane să devină bombe sinucigașe pentru cauza lui Allah. Mă întreb cum vor sta în fața Marelui Judecător Isus Christos, liderii religioși și politici islamici care au pe mâini și pe conștiință sângele a milioane de discipoli pe care i-au manipulat demonic să ajungă în „Paradis” prin crimă, și, nu în ultimul rând, al nevinovaților care au pierit în aceste atacuri teroriste jihadice?

Cred că ar trebui să fie foarte clar pentru orice om al secolului XXI că o religie care sprijină angajarea în „războiul sfânt” (Jihad) pentru a-și propaga credința, este o mișcare represivă care violează dreptul fundamental al omului de a alege cum să se închine. Acest drept fundamental este recunoscut și respectat de către Dumnezeu, care a spus: „*Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți.*” (Iosua 24:15).

Biblia ne spune că oamenii vor fi amăgiți în timpul sfârșitului și vor veni cu interpretări teologice false care vor târa lumea într-un Armagedon atât spiritual cât și militar.

Astfel, nu avem de-a face numai cu o primejdie militară, ci și cu o erezie spirituală care pornește de la islam. Pentru a înțelege acest lucru trebuie să privim în Apocalipsa, unde suntem avertizați cu privire la trei duhuri de broaște ieșite din gura a trei categorii de teologi: fiara, profetul mincinos și balaurul, care îi vor duce pe

împărații pământului la războiul zilei celei mari. Aceste duhuri vor încerca să ne ia hainele albe înainte de revenirea lui Isus: „*Ferice de cine-și păzește hainele ca să nu umble gol*” (Apoc. 16).

În *Apocalipsa capitolele 8 și 9* ni se prezintă scena din cer cu cele 7 trâmbițe, evenimente care au loc înainte de încheierea harului, pentru că în cer un mijlocitor tămâiază și rugăciunile sfinților se urcă la Dumnezeu.

Toți interpreții istorici sunt de acord că prima trâmbiță se referă la goții care, trecând din Dacia peste Dunăre, au atacat a treia parte din copaci, pustiind livezile și holdele din imperiul Roman de apus și care, mergând înspre Roma, au venit din nord cu foc și au ars totul.

A doua trâmbiță este un munte fierbinte, (un munte în Apocalipsa este o împărăție), o împărăție din Africa. Vandalii au făcut război pe mare, ceea ce arată ca un munte de foc când aceștia au ars toată flota imperiului bizantin.

Cea de-a treia trâmbiță arată o stea care a căzut din cer, numită Pelin (*Evrei cap. 12:15*). O stea în Biblie reprezintă un conducător politic sau religios iar o stea care cade reprezintă un conducător spiritual apostaziat. Pelin (amărăciune) este simbolul rătăcirii, apostaziei, care aduce alte blesteme: invazia hunilor și uciderea oamenilor.

Cea de-a patra trâmbiță duce la stingerea unei treimi din soare, lună și stele și presupune că ziua își pierde de asemenea a treia parte din lumina ei, începând evul întunecat (biserica a apostaziat, s-a rătăcit).

(Va urma)

– Tudor Remeșan

Armonia imnurilor duhovnicești și dezacordul muzicii lumești

Pacea și mângâierea din sufletul tău, bucuria din inima ta este împlinită prin cântul care-ți înalță duhul în prezența Lui Dumnezeu.

Atunci când îi cântăm Lui Dumnezeu, trebuie să-L predăm inima întreagă pentru ca sufletul nostru să-și manifeste extazul și bucuria în El.

Lauda pe care o aducem Lui Dumnezeu, totdeauna, va fi de natură duhovnicească și va avea menirea de a proslăvi numele Său.

Atunci când intrăm într-un timp de închinare, trebuie să ținem cont de următoarele aspecte:

- când cântăm o cântare să fim plini de Duhul Sfânt
- să cântăm cântări care să laude pe Domnul, cântările noastre să fie inspirate de Duhul sfânt.

De asemenea trebuie să mai știm următorul lucru: cântările duhovnicești au un mesaj dumnezeiesc. Printre cele mai frumoase laude către Dumnezeu se numără și psalmii care puși pe melodii au mesaje minunate.

Cântările duhovnicești conțin mesaje care trebuie să-L cinstească pe Dumnezeu, trebuie să vestescă revenirea Lui, iar scopul să fie lauda,

„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: «Cântarea mea de laudă este pentru Împăratul!». Ca până unui scriitor iscusit îmi folosesc limba pentru o cântare artistică.”
(psalm 45,1, după traducere germană)

zidirea spirituală a creștinului și călăuzirea lui în viața de credință. Aceste cântări duhovnicești sunt o închinare la dresa Lui Dumnezeu.

Ceea ce inundă lumea din ziua de azi, din nefericire, este muzica „lumească”.

Textele multor melodii sunt pline de expresii vulgare, josnice, iar toate acestea încurajează desfrâul și păcatul.

Muzica zgomotoasă și ritmul repetitiv duce la pierderea conștiinței prin băutură sau droguri. Acest gen de muzică are un singur scop: de-a satisface poftele și dorințele păcătoase ale firii, și este creată pentru a aduce cinste și închinare dumnezeului veacului acesta, satan diavolul.

Multe lucruri merg în direcție anarhistă, iar acest gen de muzică lumească (rock'n roll, punk, rap) nu face altceva decât să pună vârful unei degradări spirituale. Ce este mai trist este că această muzică a ajuns până-n așa-zisele biserici creștine.

Cert rămâne un singur lucru: niciodată muzica lumească nu va putea înlocui, nu va putea schimba și nici măcar nu poate fi pusă alături de frumusețea și măreția IMNURILOR SFINTE înălțate Lui Dumnezeu.

– Otniel Buhai

Biblia, un izvor de înțelepciune

„Binecuvântat este
Cel ce vine în
Numele Domnului!”

Citind Cuvântul lui Dumnezeu, și fiind deosebit de interesată de poporul evreu, am descoperit un lucru minunat: faptul că, atunci când aceștia vor mărturisi ceea ce scrie în evanghelia după Matei, capitolul 23, versetul 39: „*căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»*”, atunci Mântuitorul va reveni. În ebraică, această expresie se citește „Barukh haba b shem Adonai”.

De când L-am cunoscut pe Dumnezeu, am descoperit această pasiune, de a exprima

măreția și tainele Cuvântului prin intermediul desenului. Astfel, copleșită de bucurie, uneori de tristețe, am creat diferite imagini pe care unii le pot interpreta, descifra. Iar acest tablou s-a născut din citirea aprofundată a Cuvântului, din înțelegerea unor lucruri pe care alții nu le-am înțeles. Dumnezeu este minunat și fiecare dintre noi poate face parte din poporul Său. Atunci când El pătrunde în inima noastră, cerul întreg se bucură și ajungem să înțelegem multe taine și lucruri minunate. El a lăsat Cuvântul Său pentru ca noi să avem un izvor nesecat de hrană pentru

sufletul care tânjește după bucurie și pace.

Ceea ce-i oferim sufletului și minții noastre, aceea vom arăta celorlalți, prin tot ceea ce facem. De aceea, Dumnezeu ne spune să ne hrănim din Cuvântul Său, pentru a avea o viață plăcută Lui. Acesta este răspunsul la întrebarea: „*Cum am putea avea o viață plăcută Lui, într-o lume atât de rea?*”. Dumnezeu să ne ajute să înțelegem cât de important este să avem Cuvântul în inimă și în minte...

– **Remetan Alexandra,**
alex_a_jesus@yahoo.co.uk

Toamna

Rândunica și cocorul
Își cunosc vremea pe cer
Zboară spre cerurile calde
Să scape de frig și ger.

Dacă păsările-acestea
Cu pricepere lucrează
Oamenii în toată firea
De ce oare dormitează?

Nu vedeți, nu vă dați seama
Că-ntuneric și orbire
Satana, stăpânul lumii
Varsă peste omenire?

Este timpul de pe urmă
Când puterile minciunii
Fac semne, lucruri ciudate
Pe cărarea-nșelăciunii.

Dacă ar fi cu puțință
Ar vrea ca să-i amăgească
Și pe cei aleși de Domnul
I-ar face să le slujească.

Ridicați-vă privirea
Cerul e înnourat
Vine frigul, vine iarna,
Vine ziua de Sabat.

Fugiți fără-ntârziere
La muntele sfânt Sion
Dacă veți sta mult pe gânduri
Veți muri în Babilon.

Căci aproape este ziua
Când Regele va veni
Cu puterea lui Iehova
Pe vrăjmași va birui.

Le va lua stăpânirea
Puterea de pe pământ
Și va da Împărăția
Numai poporului sfânt.

– Ioan Iștoan